

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 780

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 noiembrie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 349 din 18 septembrie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare	1-3			
Decizia nr. 396 din 21 octombrie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 și ale art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare	4-5			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
		806.	— Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului pentru aprobarea Normei sanitare veterinare referitoare la unele măsuri de protecție cu privire la unele produse de origine animală destinate nutriției animale, importate din Ucraina....	6-7
		3.128/C.	— Instrucțiunile ministrului justiției privind criteriile de autorizare a operatorilor de arhivă	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 349

din 18 septembrie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate

a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

ridicată de Streche Culai în Dosarul nr. 2.480/2003 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece folosirea noțiunii de „contravenient“ nu aduce atingere dispozițiilor invocate de autor în susținerea criticii de neconstituționalitate, având în vedere că în dreptul românesc contravențiile au fost scoase de sub incidența legii penale. De altfel, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 183/2003 asupra constituționalității mai multor prevederi din actul normativ atacat, iar în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare, excepție

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 aprilie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 2.480/2003, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare.**

Excepția a fost ridicată de Streche Culai în dosarul de mai sus ce avea ca obiect plângerea formulată împotriva unui proces-verbal de constatare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 sunt neconstituționale, deoarece utilizarea în mod constant a noțiunii de „contravenient“, anterior întocmirii procesului-verbal de constatare a săvârșirii contravenției, la întocmirea procesului-verbal de aplicare a sancțiunii, la aplicarea sancțiunii și până la soluționarea definitivă a plângerii de către instanța de judecată competentă, are în vedere persoana vinovată de săvârșirea unei contravenții înainte ca hotărârea judecătorească să devină irevocabilă și executorie. Prin aceasta se încalcă dispozițiile art. 23 alin. (8) din Constituție, referitoare la prezumția de nevinovăție în materie penală, dar care, în opinia autorului, se aplică și în materie contravențională, precum și prevederile art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, dispozițiile criticate contravin și prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție, întrucât principiul statului de drept presupune existența unor instanțe independente și imparțiale, constituite în scopul soluționării cauzelor pe cale de judecată, cu respectarea garanțiilor procesuale privind dreptul la apărare și realizarea unui proces echitabil. Or, acest lucru nu se realizează în cazul de față, deoarece dreptul de constatare și aplicare a sancțiunilor contravenționale aparține, potrivit dispozițiilor criticate, unor funcționari administrativi. Dispozițiile criticate „institue prezumția legală absolută privind legalitatea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, stabilind în sarcina contravenientului răsturnarea acestei prezumții pentru a-și dovedi nevinovăția, și nicidecum în sarcina celui care a stabilit vinovăția“.

Judecătoria Sectorului 2 București opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate este neîntemeiată, întrucât utilizarea noțiunii de „contravenient“ nu încalcă prezumția de nevinovăție, care este incidentă în materie penală, atâta timp cât există posibilitatea persoanei sancționate să formuleze plângere împotriva procesului-verbal de contravenție la instanța judecătorească. Totodată, cap. IV din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 — „Căi de atac“ — este destinat garantării dreptului la apărare și la un proces echitabil, prin posibilitatea instanței de judecată de a verifica legalitatea și temeinicia procesului-verbal respectiv.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate respectă întocmai prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 31—36 din Ordonanța Guvernului

nr. 2/2001, contravenientul are la dispoziție calea de atac necesară pentru a contesta sancțiunea aplicată, și anume posibilitatea de a formula în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal de constatare a contravenției. Plângerea se soluționează de instanța de judecată, iar hotărârea acesteia poate fi atacată cu recurs. În cadrul procesului contravenientul are dreptul să fie asistat de un avocat, iar potrivit art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, pot fi administrate orice alte probe prevăzute de lege în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal de constatare a contravenției. Referitor la prezumția de nevinovăție, apreciază că, potrivit art. 23 alin. (8) din Constituție și art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, aceasta operează numai în materie penală, or, în speță, avem de-a face cu un proces civil în care instanța urmează să verifice temeinicia și legalitatea procesului-verbal de constatare a contravenției, sarcina probei revenind celui care emite o pretenție în fața instanței, și anume petentului.

Avocatul Poporului opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prezumția de nevinovăție este specifică doar dreptului penal, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (8) din Constituție, așa cum s-a pronunțat și Curtea Constituțională în Decizia nr. 317/2001. Totodată, prin Decizia nr. 249/1997 Curtea Constituțională a statuat că prezumția de nevinovăție este reglementată în legătură cu libertatea individuală a persoanei și privește reținerea, arestarea și soluționarea procesului penal, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Folosirea noțiunii de „contravenient“ nu este făcută în același mod în care legislația penală utilizează noțiunile de „învinuit“ sau „inculpat“, ci este făcută pentru caracterizarea unei persoane care a săvârșit o contravenție (o faptă ilegală cu un pericol social mai redus decât al unei infracțiuni). Totodată, procesul în care s-a invocat această excepție este de natură contravențională, iar nu penală, motiv pentru care regulile constituționale privind prezumția de neconstituționalitate nu sunt aplicabile.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil, apreciază că această susținere este neîntemeiată, întrucât părțile beneficiază de toate garanțiile procesuale ale unui proces echitabil. Astfel, dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 prevăd că împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției se poate face plângere, care va fi judecată în mod public de o instanță independentă și imparțială, stabilită prin lege.

În ceea ce privește invocarea încălcării prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), apreciază că acestea nu au relevanță pentru soluționarea cauzei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările ulterioare.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (3), ale art. 20 și ale art. 23 alin. (8) din Constituție, precum și dispozițiile art. 6 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, al cărui conținut este următorul:

— Art. 1 alin. (3) din Constituție: „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.*”;

— Art. 20 din Constituție: „*(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*”

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

— Art. 23 alin. (8) din Constituție: „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.*”;

— Art. 6 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: „*Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția va fi legal stabilită.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că două sunt problemele pe care le supune spre examinare autorul excepției, și anume: a) dacă noțiunea de contravenient implică stabilirea vinovăției unei persoane acuzate de comiterea unei contravenții, înainte de orice judecată; b) dacă sancționarea contravenției de către o autoritate administrativă nu înfrânge principiul dreptului la un proces echitabil, în fața unei instanțe independente.

La ambele întrebări răspunsul este negativ.

Potrivit art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, constituie contravenție fapta săvârșită cu vinovăție, stabilită și sancționată prin lege, ordonanță, prin hotărâre a Guvernului sau, după caz, prin hotărâre a consiliului local al comunei, orașului, municipiului sau al sectorului municipiului București, a consiliului județean ori a Consiliului General al Municipiului București.

Prin noțiunea de contravenient, folosită în cuprinsul ordonanței, este desemnată persoana cu privire la care agentul constator a stabilit, în condițiile legii, că a comis o faptă antisocială definită de legiuitor ca fiind contravenție.

Folosirea în actul normativ criticat a noțiunii de contravenient nu implică însă declararea *a priori* a vinovăției și a responsabilității persoanei împotriva căreia organele

administrative abilitate dresază procesul-verbal de contravenție.

Din punctul de vedere al agentului constator, această persoană este vinovată și responsabilă, iar procesul-verbal întocmit are, până la rămânerea lui definitivă, caracterul unui act administrativ de constatare. Vinovăția și răspunderea contravenientului apar, în această fază a procedurii contravenționale, ca elemente stabilite de organul administrativ abilitat, pe baza propriilor constatări și a probelor identificate de acesta în stabilirea existenței și a împrejurărilor comiterii faptei antisociale.

Nu se poate reține deci că se încalcă principiul prezumției de nevinovăție, dat fiind că persoana împotriva căreia s-a întocmit procesul-verbal de constatare a contravenției nu este pusă în fața unui verdict definitiv de vinovăție și de răspundere, ci doar în fața unui act administrativ de constatare, ale cărui efecte pot fi înlăturate prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege.

Procesul-verbal de constatare a contravenției stabilește definitiv vinovăția persoanei în cauză numai în condițiile în care aceasta nu înțelege să se folosească de căile de atac prevăzute de lege, dar în această ipoteză nu se poate reține că s-a înlăturat prezumția de nevinovăție, ci faptul că, nefolosind căile de atac, contravenientul însuși și-a recunoscut vinovăția.

Vinovăția contravenientului se stabilește definitiv, de asemenea, în cazul în care acesta atacă în justiție procesul-verbal de constatare a contravenției, iar instanța respinge plângerea formulată de acesta. Nici în acest caz nu se poate reține că s-a încălcat principiul prezumției de nevinovăție, căci răspunderea contravenientului a fost stabilită — așa cum prescriu Constituția și Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului — prin hotărâre judecătorească definitivă.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției că textul de lege criticat încalcă principiul dreptului la un proces echitabil, și această susținere este nefondată, în condițiile în care, așa cum s-a arătat, legea prevede posibilitatea atacării în justiție a actului de constatare a contravenției și deci examinarea cazului de către un judecător independent și imparțial.

În același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, respingând excepția de neconstituționalitate având ca obiect mai multe dispoziții ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele Deciziei nr. 183/2003 își păstrează valabilitatea și în acest caz, astfel încât prezenta excepție de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c), al art. 145 alin. (2), art. 1 alin. (3), art. 20 și al art. 23 alin. (8) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și al art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Streche Culai în Dosarul nr. 2.480/2003 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2003.

PREȘEDINTELE CURTII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 396

din 21 octombrie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 și ale art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Dana Titian	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 și ale art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Ionel Jichița în Dosarul nr. 2.121/2003 al Tribunalului Arad — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că prevederile de lege criticate nu contravin textelor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 aprilie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 2.121/2003, **Tribunalul Arad — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 și ale art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare.** Excepția a fost ridicată de Ionel Jichița într-o cauză de contencios administrativ, având ca obiect anularea ordinului privind eliberarea sa din funcția de secretar al orașului Lipova, reîncadrarea în funcția ocupată, cu plata despăgubirilor aferente, sau oferirea altui loc de muncă corespunzător pregătirii sale profesionale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 83 din Legea nr. 215/2001 încalcă prevederile constituționale ale art. 38 privind munca și protecția socială a muncii, iar art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999 este contrar art. 78 din Constituție, referitor la intrarea în vigoare a legii, precum și principiului neretroactivității legii. Sub acest din urmă aspect se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 1 iunie 1999, prin care s-a statuat, cu privire la o reglementare asemănătoare celei din prezenta cauză, asupra retroactivității legii noi. În consecință, solicită Curții Constituționale să constate că „dispozițiile art. 83 din Legea nr. 215/2001 și art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999 sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că se impune condiția studiilor superioare juridice sau administrative secretarilor de oraș care

se aflau în funcție la data intrării în vigoare a actului constitutiv antementionat“.

Tribunalul Arad — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că art. 83 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 nu încalcă prevederile art. 38 din Constituția României, „întrucât prin aplicarea acestui text de lege nu a fost încălcat dreptul de muncă al reclamantului, ci aceste prevederi stabilesc condiții obiective pentru ocuparea unei funcții publice de conducere de o anumită importanță, ceea ce nu înseamnă că îngrădesc dreptul la muncă“. De asemenea, nici prevederile art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2000, nu încalcă prevederile art. 78 din Legea fundamentală, „eliberarea din funcție a funcționarului public operând de la data când acesta nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la art. 6 lit. a), d)—g) din lege, ca atare eliberarea din funcție nu se face retroactiv“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 83 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, precum și ale art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, introduse prin art. I pct. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

În ceea ce privește art. 83 din Legea nr. 215/2001, din motivarea formulată reiese că, în realitate, critica de neconstituționalitate se referă doar la dispozițiile cuprinse în alin. (1) al acestui articol, potrivit căruia: „*Fiecare comună, oraș sau subdiviziune administrativ-teritorială a municipiilor are un secretar salarizat din bugetul local. Secretarul comunei, orașului și al subdiviziunii administrativ-teritoriale a municipiilor este funcționar public de conducere, cu studii superioare juridice sau administrative. În mod excepțional în funcția de secretar al comunei poate fi numită și o persoană cu alte studii superioare sau cu studii liceale atestate prin bacalaureat.*“

În consecință, prin prezenta decizie Curtea urmează să se pronunțe numai asupra constituționalității acestor dispoziții.

Art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999, criticat, de asemenea, ca fiind neconstituțional, prevede: „*Conducătorul autorității sau instituției publice va dispune eliberarea din funcție a funcționarului public în următoarele cazuri: [...] e) nu mai îndeplinește una dintre condițiile prevăzute la art. 6 lit. a), a)–g).*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții de lege contravin următoarelor articole din Constituție:

— Art. 15 alin. (2): „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.*”;

— Art. 38: „*(1) Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere.*

(2) Salariații au dreptul la protecția socială a muncii. Măsurile de protecție privesc securitatea și igiena muncii, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim pe economie, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții grele, precum și alte situații specifice.

(3) Durata normală a zilei de lucru este, în medie, de cel mult 8 ore.

(4) La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații.

(5) Dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sunt garantate.”;

— Art. 78: „*Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la data publicării sau la data prevăzută în textul ei.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională reține că aceasta a fost ridicată într-o cauză în care autorul ei solicită, în principal, anularea ordinului de eliberare a sa din funcția de secretar al orașului Lipova. Ordinul a fost emis în temeiul dispozițiilor art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999, modificate, întrucât acesta nu mai îndeplinea condițiile de studiu prevăzute de art. 83 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 pentru ocuparea aceluși post.

Așa fiind, autorul excepției consideră că prevederile art. 83 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, care stabilesc că „*Secretarul comunei, orașului și al subdiviziunii administrative a municipiilor este funcționar public de conducere, cu studii superioare juridice sau administrative*”, sunt contrare art. 38 din Constituție prin aceea că îngădesc dreptul la

muncă. Critica este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, deoarece legiuitorul, ținând seama de necesitatea ridicării nivelului competenței profesionale a funcționarilor publici, poate stabili noi criterii și standarde superioare pentru ocuparea sau deținerea unor asemenea funcții, fără ca prin aceasta să încalce prevederile constituționale invocate.

Cea de-a doua critică de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999, modificată, dispoziții cu privire la care se susține că sunt contrare art. 78 din Constituție și principiului neretroactivității legii. Art. 78 din Constituție prevede că legea intră în vigoare la data publicării ei în Monitorul Oficial al României sau la data prevăzută în textul ei, dată care, însă, nu poate fi decât posterioară publicării ei în Monitorul Oficial al României, iar principiul neretroactivității legii este consacrat de art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, care stabilește că legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.

Curtea constată că art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999 nu conține în sine nici o dispoziție cu caracter retroactiv și nu face nici o precizare în legătură cu aplicarea în timp a dispozițiilor pe care le cuprinde, astfel că nu poate reține că acest text încalcă principiul neretroactivității legii. Totodată, Curtea constată că nici una dintre prevederile ordonanței criticate nu stabilește data intrării sale în vigoare, așa încât, chiar în sensul art. 78 din Constituție, aceasta este data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 28 iunie 2000. Așa fiind, și această critică de neconstituționalitate urmează a fi respinsă.

De altfel, așa cum rezultă din motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia solicită Curții Constituționale să constate că „dispozițiile art. 83 din Legea nr. 215/2001 și ale art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999 sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că se pune condiția studiilor superioare juridice sau administrative secretarilor de orașe care se aflau în funcție la data intrării în vigoare a actului administrativ antemenționat”.

Solicitarea de emitere a unei decizii de interpretare nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, aceasta „*nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 și ale art. 92 lit. e) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Ionel Jichița în Dosarul nr. 2.121/2003 al Tribunalului Arad — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 octombrie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR,
APELOR ȘI MEDIULUI

ORDIN

pentru aprobarea Normei sanitare veterinare referitoare la unele măsuri de protecție cu privire la unele produse de origine animală destinate nutriției animale, importate din Ucraina

În temeiul prevederilor art. 31 alin. (1) din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, republicată,
în baza Hotărârii Guvernului nr. 739/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor,
Apelor și Mediului,
văzând Referatul de aprobare nr. 152.618 din 23 septembrie 2003, întocmit de Agenția Națională Sanitară
Veterinară,

ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară referitoare la unele măsuri de protecție cu privire la unele produse de origine animală destinate nutriției animale, importate din Ucraina, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcțiile sanitare veterinare județene și a municipiului București, precum și institutele centrale de profil vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Agenția Națională Sanitară Veterinară va controla modul de îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării lui.

p. Ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului,

Petre Daea,
secretar de stat

București, 10 octombrie 2003.
Nr. 806.

ANEXĂ

NORMĂ SANITARĂ VETERINARĂ

referitoare la unele măsuri de protecție cu privire la unele produse de origine animală destinate nutriției animale, importate din Ucraina

Art. 1. — Prezenta normă sanitară veterinară se aplică pentru laptele praf și înlocuitorii artificiali de lapte obținuți din lapte praf, destinați nutriției animale și importați din Ucraina.

Art. 2. — (1) Fiecare transport de lapte praf și înlocuitor artificial de lapte obținut din lapte praf, destinat nutriției animale și importat din Ucraina, trebuie să fie supus unei testări chimice, folosindu-se planuri de prelevare a probelor și metode de detectare corespunzătoare, pentru a se asigura că produsele în cauză nu constituie un risc pentru sănătatea animalelor sau sănătatea publică. Această testare trebuie să fie executată, în special, în vederea detectării prezenței cloramfenicolului.

(2) Autoritatea veterinară centrală a României trebuie să informeze imediat Comisia Europeană despre rezultatele testării în conformitate cu prevederile alin. (1), utilizând sistemul rapid de alertă pentru alimente și furaje, stabilit de legislația națională specifică, atunci când este cazul.

Art. 3. — Autoritatea veterinară centrală a României interzice punerea în circulație în România sau transportul

pe teritoriul său către un stat membru al Uniunii Europene, după aderarea României la Uniunea Europeană, al produselor prevăzute la art. 1, numai dacă rezultatele testărilor prevăzute la art. 2 nu sunt favorabile.

Art. 4. — Toate cheltuielile implicate de aplicarea prevederilor prezentei norme sanitare veterinare vor fi suportate de expeditor, destinatar sau de reprezentanții acestora.

Art. 5. — Autoritatea veterinară centrală a României trebuie să aplice aceste măsuri activităților de import, în scopul respectării prezentei norme sanitare veterinare.

Art. 6. — Prezenta normă sanitară veterinară va fi revizuită în funcție de garanțiile acordate de autoritățile competente ale Ucrainei și de rezultatele testărilor prevăzute la art. 2.

Art. 7. — (1) Autoritatea veterinară centrală a României, prin Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, poate adopta acte normative sau prevederi administrative suplimentare prezentei norme sanitare veterinare pentru a se asigura implementarea și conformitatea cu prevederile acesteia.

(2) Autoritatea veterinară competentă a României va dispune măsurile necesare și va sancționa, potrivit legii, orice încălcare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare.

(3) Atunci când autoritatea veterinară centrală a României adoptă cele menționate la alineatele precedente, trebuie să facă referire expresă la prezenta normă sanitară veterinară.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

INSTRUCȚIUNI **privind criteriile de autorizare a operatorilor de arhivă**

În temeiul art. 15 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 1 septembrie 2000, aprobată și modificată prin Legea nr. 298/2002, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 736/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2003, cu modificările ulterioare,

ministrul justiției emite următoarele instrucțiuni:

Art. 1. — (1) Pentru obținerea punctajului necesar autorizării ca operator de arhivă solicitantii trebuie să îndeplinească criteriile prevăzute de prezentele instrucțiuni.

(2) Punctajul maxim corespunzător criteriilor de autorizare este de 100 de puncte.

(3) Autorizația va fi acordată fiecărui solicitant care obține minimum 90 de puncte.

(4) În vederea desfășurării activității de operare în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare solicitantii vor face dovada faptului că actul constitutiv sau, după caz, autorizația de funcționare menționează activitatea de înregistrare a avizelor de garanție în arhivă.

Art. 2. — Criteriile care stau la baza acordării punctajului sunt următoarele:

A. Existența unor resurse financiare suficiente pentru desfășurarea activității de operator — 30 de puncte

1. Solicitantul va prezenta ultima situație financiară anuală, vizată de direcția generală a finanțelor publice județeană, respectiv a municipiului București.

Situația trebuie să evidențieze îndeplinirea de către acesta a tuturor obligațiilor de plată exigibile.

2. Solicitantul va prezenta autorității de supraveghere, sub forma unor formulare-tip eliberate de organele competente, certificatul de cazier fiscal, eliberat de direcțiile generale ale finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București, precum și certificate privind plata obligațiilor bugetare exigibile.

3. Solicitantul va anexa la cererea de autorizare ca operator de arhivă documente eliberate ori certificate de instituțiile publice competente, din care să rezulte că dispune de personalul strict necesar activității de operare a arhivei. Este îndeplinită această condiție dacă solicitantul dispune la fiecare birou teritorial de serviciile a cel puțin 2 salariați, dintre care unul cu studii superioare în domeniul juridic, angajat de cel puțin un an pe o funcție de specialitate juridică în raport cu data depunerii cererii de autorizare.

4. De asemenea, solicitantul va anexa la cererea de autorizare documentele din care să rezulte că are în proprietate echipamentul tehnic minim necesar desfășurării activității de operator de arhivă, și anume cel puțin două calculatoare conectate la Internet, cel puțin o imprimantă compatibilă cu calculatoarele din dotare, telefon și fax, la toate birourile teritoriale pe care le va deschide.

5. În cazul persoanelor care exercită profesii liberale, condiția existenței cel puțin a unui salariat cu studii superioare în domeniul juridic, angajat de cel puțin un an pe o funcție de specialitate juridică, prevăzută la pct. 3, este îndeplinită și în situația în care persoanele nominalizate au calitatea de titular sau colaborator în forma de exercitare a profesiei liberale respective.

B. Numărul de birouri teritoriale care vor primi avize de garanție în vederea înscrierii în arhivă — maximum 25 de puncte

1. Acest criteriu are în vedere numărul de birouri de înscriere în arhivă a avizelor de garanție, pe care solicitantul se angajează să le deschidă în raza teritorială a municipiilor, orașelor și comunelor în care funcționează instanțe judecătorești.

2. În situația în care solicitantul înțelege să desfășoare activitatea de înscriere a avizelor cu împuternicirea unor agenți, acesta va prezenta autorității de supraveghere documentele care atestă existența raporturilor juridice dintre el și persoanele ce vor avea calitatea de agent împuternicit.

3. În situația în care activitatea solicitantului urmează a se desfășura și prin intermediul agenților împuterniciți, cel puțin jumătate din numărul total al birourilor teritoriale trebuie să fie deservită cu mijloace de producție și salariații proprii ai solicitantului autorizației.

4. Birourile de înscriere în arhivă deservite cu mijloace de producție și salariații proprii ai solicitantului autorizației trebuie să fie astfel situate încât solicitantul să aibă capacitatea de a acoperi teritorial minimum 5 județe, prin deschiderea pe raza fiecărui județ cel puțin a unui birou teritorial.

5. Solicitanții trebuie să dovedească existența în proprietatea sau în folosința lor și a agenților acestora a unor sedii corespunzătoare în care se va desfășura activitatea de înscriere în arhivă a avizelor de garanție, iar în cazul celor situate în clădiri cu mai multe apartamente, faptul că sediile nu au, în fapt, destinația de locuință.

6. Pentru birourile teritoriale proprii, precum și pentru cele deschise prin împuternicirea unor agenți, solicitantul va prezenta dovada înscrierii acestora în registrele de înmatriculare corespunzătoare, ca sedii principale ori secundare.

7. Se va acorda câte un punct pentru fiecare birou teritorial deschis.

C. Existența unei polițe de asigurare sau a garanției oferite pentru răspundere profesională, superioară nivelului minim obligatoriu prevăzut de art. 20 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, aprobată și modificată prin Legea nr. 298/2002, cu modificările ulterioare — 10 puncte

D. Capacitatea de a asigura accesul la arhivă prin tehnologii noi — 10 puncte

1. Solicitanții vor face dovada că pentru fiecare birou teritorial pe care se angajează să îl deschidă dețin, cel puțin pentru conducătorul biroului teritorial respectiv, semnătură electronică extinsă, bazată pe un certificat calificat valabil, eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat. În acest sens solicitanții vor anexa o declarație pe propria răspundere, urmând ca ulterior, la cererea autorității de supraveghere, să transmită documente de test semnate electronic.

2. Pentru fiecare birou teritorial solicitantul trebuie să dețină o unitate suplimentară de stocare de date pe mediu optic sau magnetic ori să dispună de o soluție de stocare în rețea amplasată la sediul central al acestuia. Dovada drepturilor solicitantului cu privire la aceste echipamente se face prin anexarea documentelor de plată corespunzătoare.

E. Notorietatea și reputația solicitantului — 25 de puncte

Pentru acordarea punctajului aferent acestui criteriu solicitantul trebuie să beneficieze de o certă notorietate pe plan național, precum și de un bun renume.

Art. 3. — Condițiile de autorizare referitoare la numărul minim de birouri teritoriale și existența în proprietate sau în

folosință a unor sedii corespunzătoare, prevăzute la art. 2 lit. B, se consideră îndeplinite, în cazul în care solicitantul autorizației este o organizație profesională, și în măsura în care activitatea de înscriere în arhivă a avizelor de garanție este realizată de către membrii organizației respective, după cum urmează:

a) acoperirea teritorială minimă cu birouri teritoriale se raportează la membrii organizației profesionale care vor efectua înscrieri;

b) condiția numărului minim de birouri ale organizației profesionale, deservite prin mijloace de producție și salariați proprii, nu este obligatorie;

c) membrii organizației profesionale se află în evidența unei instituții publice sau de utilitate publică și desfășoară o activitate de utilitate sau interes public, în condițiile legii.

Art. 4. — Furnizarea cu intenție a unor date nereale cu privire la criteriile de autorizare atrage revocarea autorizației de operator chiar dacă solicitantul ar fi îndeplinit numărul de puncte necesar autorizării ca operator de arhivă și fără acordarea punctajului aferent criteriilor cu privire la care solicitantul a furnizat informațiile nereale.

Art. 5. — Direcția publicitate mobilă, imobiliară și notari publici va lua măsurile necesare în vederea ducerii la îndeplinire a prevederilor prezentelor instrucțiuni.

Art. 6. — (1) Prezentele instrucțiuni se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) La data intrării în vigoare a prezentelor instrucțiuni se abrogă Instrucțiunile ministrului justiției nr. 1.235/C/2001 privind criteriile de autorizare a operatorilor de arhivă, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 21 iunie 2001.

Ministrul justiției,

Rodica Mihaela Stănoiu

București, 28 octombrie 2003.

Nr. 3.128/C.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro